

O porušování zákazů a jak jsem si stópla bosky na čmeláka

Kdo by z dětství neznal všechny ty příkazy, zákazy a varovačky, co nesmíme dělat, a taky vysvětlení od rodičů, proč to nesmíme dělat, a pak následný vyjmenovávání toho, co by se stalo, když neposlechneme. Já tomu říkala „přednes černý kroniky“, neboť mně a mým sourozencům byly vyjmenovávány všechny způsoby zmrzačení se nebo rovnou situačky, při kterých bychom se mohli někdo z nás uvést do stavu mrtvol, a to vše proto, abychom na sebe dávali velkýho pozora a nedošlo ke snižování počtu dětí v naší domácnosti.

A všem nám určitě zůstaly ve vzpomínkách nehody a úrazy, když jsme je neposlechli, protože jsme se museli buď přesvědčit, jestli je to pravda, nebo protože „zakázaný ovoce nejmoc chutná“, nebo jsme si mysleli, že rodiče ví oproti nám úplný hovno a jen nás strašej, anebo protože jsme byli prostě výlupci bez pudu sebezáchovy. U mě to byla kombinace toho všeho

vyjmenovaného, plus velkou roli při mých sebevražedných vylomeninách sehrál i fakt, že se mně často nedostalo dostatečný informovanosti, jako například, že když je někdo nebožtík, tak je dočista tuhej a vopravdicky mrtvej. Takže když máti končila větu: „Tohle nesmíš dělat, ať z tebe není nebožtík,“ vůbec mě nenapadlo, že je to nevratnej průserovej časem rozkládající se stav, ale jen něco hnusného, z čeho se časem vylížu, takže spíš takovej dlouhodobější odpočinkovej stav. Za to jak jinak může máti, protože kdykoli se chystala s náma na hřbitov (babička s dědečkem nám umřeli bohužel velice brzo), začínala větó: „Voblíknout, děcka, jde se za babičkó a dědem zapálit jim svíčky a uklidit hrob.“ Z tohoto a pak z okřikování nás na hřbitově, když jsme poskakovali po rantlech hrobů a hráli si na schovávačku za náhrobníma deskama: „Nekřičte tady, rušíte nebožtíky,“ a z její „rozmluvy“ s rodičema, kdy jim vždycky něco potichu povídala, jsem teda nabyla dojmu, že se jedná o velkó dlouhodobó odpočívárnu, něco jako jinej špitál (tam jsem totiž taky nesměla hulajdat a pobíhat), a že teda bejt nebožtíkem je nepříjemný, ale nic zas až tak hrozného. Naštěstí jsem nevydržela chvíli v klidu a sedět dýl na prdeli, natož ležet, takže jsem dospěla k názoru, že nebožtíkem nebudu, protože to musí bejt děsnej voprud a nuda.

A než se dostanu k příhodě se čmeldó, tak se teď hodí napsat pár příkladů zákazů z mého dětství, kdy jsem k nim byla poučena, ale buď jsem se potřebovala přesvědčit, jestli naši nekecají, nebo mi nebylo dostatečně konkretizováno, s čím vším si přesně nemám hrát a co nedělat, nebo kdy jsem uposlechla až napodruhé, když už jsem si rozflákala rypák, anebo až mně byl zákaz zdůrazněn úderem otevřenó dlaní čili pořádným facanem.